mene, „see mees on tõeste hull!“ — Oh!“ õhkas teine, „seda leent ei jõua kaks elewanti ka mitte ära süija, weel wähem meie, kuna juba kõhud enne täis on! Oleks ta ometi meile mõni kopik wiinaraha andnud!“

Aega oli ka wähe antud; muud kui poisid hakkasiwad sõõma, — aga oh! missugune kõrwenud sant magu ja pealegi weel üks puruks keenud rott sees!

„Põrgulised wõiwad seda süija, aga mitte meiesugused peenikesed ja targad rätsepad!“ kisendas esimene sülitades.

„Kas see ei ole üks häbemata teutus meile!“ kaibas teine.

Nüid hakkasiwad mõlemad nõuu pidama, kuidas katelt tühjaks teha, aeg on kasin; mitte üht suutäit ei tohi üle jääda. Nad nuusisiwad kõik nurgad ja ahjutagused läbi, ja hea nõuu oli käes.

Ahju taga oliwad härra toredad weesaapad, need saiwad mõlemad leent täis walatud. Seina peal rippus tore nahkne jahi tasku, — jällegi leemega täidetud ja wana koha peale tagasi pantud. Üks suur pott oli nurkas, sellega sai sedasama tehtud. Ikka oli teda weel katlas küllalt. Ahju peal oli ilus rohiline kübar, kena sulg külles, — jällegi leemega täidetud ja ahju peale tagasi pantud. Weel oli natuke katla põhjas. Noh! sellega saiwad mehed ka walmis. — Ahju uks sai lahti tehtud ja wiimane pera tuha sisse wisatud.

„Hurraa! nüid on katel tühi, ja hiilgab kui Hiidlase pükst nõõp!“ hõiskasiwad mõlemad kui ühest suust.

„Nåe w'a wend, juba härra tuleb oma piitsaga! Lakume näituseks lusikaid suure isuga puhtaks, kui ta sisse tuleb!“ näitas üks nendest teisele sõrmega akna peale.

Uks läks lahti ja härra astus sisse, tegi aga suured silmad katla peale waadates.

„Teie elajad! Kas tõeste selle katla täie, mis 30ne inimesele sai keedetud, nahka olete pannud?“

„Auus härra!“ ütlesiwad nad naerulikult: „Meil oli tõeste tiigre ja lõukoera sõõgiisu!“